

Timpul recuperării pietrei lepădate

17 mai 2005

Gili Cârstea

Există astăzi în biserică o gamă foarte variată de concepții despre doctrina, misiunea sau fundamentele acestei mișcări mondiale pe care Dumnezeu a chemat-o la existență în 1844. Sanctuarul, întreita solie îngerească, neprihănirea lui Hristos, profeția ultimelor zile, întruparea lui Hristos, caracterul lui Dumnezeu, marea controversă – toate aceste subiecte sunt socotite esențiale pentru existența bisericii rămășiței, deși la toate există cel puțin două poziții teologice contradictorii, și o multitudine de opinii în rândul membrilor.

Cum este posibilă o asemenea fragmentare a soliei adventiste? Ce șanse există ca acest popor să dea lumii ultima avertizare, așa cum au înțeles, au visat și au sperat pionierii? Chiar dacă ar coborî un înger din cer cu adevărul prezent imprimat pe pagini cerești în toată puritatea lui, ce efect ar avea el în oceanul de credințe și opinii, toate bazate pe Scriptură și Inspirație, care inundă comunitățile noastre?

Prezenta coeziune organică a acestei biserici mondiale este o minune cerească, care sfidează încă mulțimea de forțe antrenate în direcții opuse, și pe care funcționarii de la Conferința Generală nu mai știu cum să le armonizeze, să le dreseze și să le călăuzească într-o direcție unică. Ce este și ce nu este adventism? În ce domenii este cazul să copiem lumea și care sunt subiectele la care trebuie să avem curajul să stăm singuri? De la vajnicii ultra-conservatori, care ar dori să ne vadă pe toți revenind la vestimentația secolului 19, la liberalii care ar dori să renunțăm și la numele de adventist de ziua a șaptea, fiecare segment din biserică stă tare pe Scriptură și pe Spiritul Profeției. Chiar și internauții postmoderniști caută și găsesc sprijin și inspirație pentru biserica lor emergentă și pentru lucrul “nou” pe care îl face Dumnezeu pe pământ, în lucrările sorei White.

Acest gen de confuzie se poate regăsi în toate perioadele istoriei sacre. Scriptura este o mărturie elocventă despre intervențiile lui Dumnezeu pentru a corecta asemenea situații, iar ele ar trebui să fie analizate cu atenție de oamenii care declară și chiar simt că au o răspundere în destinul glorios al acestui popor. Cu câteva excepții, aleșii lui Dumnezeu, cei mai valoroși bărbați ai generației lor, s-au trezit în opoziție cu adevărul vremii lor, s-au împotrivit luminii care aducea claritate și sens predicării bisericii, au marginalizat pe oamenii

care au văzut importanța soliei și au descurajat poporul să acorde o minimă atenție prețioaselor raze de lumină.

Este interesant că solii lui Dumnezeu au fost în majoritatea cazurilor oameni fără poziție sau influență în biserică. Este cazul lui Luther, al pionierilor mișcării advente sau al solilor neprihănirii lui Hristos, Jones și Waggoner. Ei susțineau noile poziții cu Scriptura, deși acele părți din Scriptură nu fuseseră luate în serios, nu erau socotite importante, nu erau așezate în cadrul adevărului prezent sau fuseseră îngropate sub mormane de tradiții și interpretări false.

Observăm astăzi o tendință asemănătoare în conflictul din jurul caracterului lui Dumnezeu. Partizanii neprihănirii lui Hristos, care văd în lege caracterul lui Dumnezeu, aduc în fața bisericii versete și paragrafe din Spiritul Profeției care nu sunt deloc noi sau spectaculoase. Ele au fost cu noi din vechime, numai că până acum nu le-am "văzut." Ele nu au fost așezate în "cadrul adevărului prezent," nu se potriveau cu perspectiva anilor trecuți, când prioritățile lucrării lui Dumnezeu erau altele, nu au fost privite "în lumina care se revarsă de pe Calvar" sau erau în contradicție flagrantă cu alte versete, pe care noi le-am văzut "mai în context" decât pe altele.

Așa a fost cu procedura lui Dumnezeu cu păcatul și păcătoșii. Am avut sub ochi permanent afirmații precum "Dumnezeu nu omoară pe nimeni," dar timpul, evenimentele sau capacitatea poporului nostru de a "purta" acele alte lucruri pe care Dumnezeu dorea să ni le spună, le-au sufocat sub mulțimea pasajelor care spuneau contrariul. Atunci când sfinții respectă minima decență doar sub amenințarea focului gheenei, singurul limbaj inteligibil este cel al forței constrângătoare. Acest limbaj a fost pâinea noastră cea de toate zilele, și ne-am bucurat că am găsit-o din belșug, în Biblie sau în Spiritul Profeției, ca să trăim și să nu murim.

Acum a sosit timpul să ne mai luăm privirile de la noi și mântuirea noastră, și să mai privim și spre Cel "pe care L-am străpuns" prin acuzații nebunești despre fapte care sunt clar ca lumina zilei sub incidența legii. Nu ne vom putea bucura de redeșteptare și reformă fără să vedem că limbajul și teologia noastră L-au străpuns pe Hristos mai violent decât au făcut-o piroanele iudeo-romane. Acuzațiile noastre moderne că Dumnezeu este un făcător de rele au împiedicat pe Duhul lui Dumnezeu să Se coboare la noi în ploaia târzie. Obstinația cu care ne-am împotrivit duhului de "îndurare și rugăciune" (Zah 12:10) ne-a orbit față de cruzimea inimii omenești despărțită de Dumnezeu cu care am denigrat caracterul Său în ședința finală a procesului Său.

Acum, când știm că "ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a dragostei Sale" (Parabole 283), nu ar fi înțelept din partea noastră să dăm atenția cuvenită acelor pasaje "lepădate" de zidarii deceniilor trecute, și să facem din ele piatra unghiulară a templului ultimei solii de avertizare? Ce altceva ar putea fi mai important pentru strategii și teologii poporului ales?